

SÅ SENT PÅ sommeren er huden på fotsålene tykk og ru som huden til en elefant. Men resten av Kevin minner mer om en panter. Han føler seg i hvert fall som en panter der han klatrer opp i den gamle eika. Først til det stedet han pleide å klatre til da han var liten, så videre forbi stumpen som står igjen etter den tørre greina som kunne ha kostet ham livet i fjor sommer, og så enda høyere, opp dit hvor barken føles yngre og glattere under hendene, og der kilingen og suget i magen blir sterkere for hver gang han kaster et blikk ned.

At det blåser litt, merkes ikke når man er lenger nede i treet, men her oppe beveger treet seg, faktisk. Ikke mye, selvfølgelig. En gammel eik svaier ikke som en tynn rogn eller en spinkel bjørk. En eik står der den står, og bryr seg ikke om at vinden river og sliter i den. Kevin pleide å tenke at eika er sånn som farfar pleide å være. Før han blåste over ende. Det er sånn det er med eiketrær. Når vinden virkelig får tak i dem, blåser de ned en gang for alle og reiser seg aldri mer.

«Keeevin!»

Stemmen til faren dempes litt av suset fra den veldige trekrona. Det høres ut som om den kommer langt borte fra, men det gjør den antakeligvis ikke. Faren har nok nettopp kommet ut fra garasjen og oppdaget at trillebåra står parkert ved siden av vedhaugen, uten at det står noen Kevin der og laster ved i den.

Han griper tak i enda en grein, drar seg stille oppover og kryper sammen mot stammen. Pantere er suverene til å gjemme seg i trær. Men det er kanskje fordi man ikke vet hvilket tre man skal lete i. Faren kommer helt sikkert til å begynne å lete akkurat her. Spørsmålet er om han kikker så høyt opp? Kevin reiser seg sakte og stryker hendene langs stammen. Det er lengre mellom greinene nå. Fingrene famler etter kuler og utvekster å ta tak i og finner et sted der grepet føles ganske trygt. Kevin puster inn, presser føttene rundt treet og klarer å få tak i enda en grein over seg. Det er ganske vanskelig å dra seg opp til den, den ene hånda glir litt, og et øyeblikk tror han at han skal miste taket. Det gjør vondt i høyrearmen da han endelig sitter der. Hjertet slår hardt i brystet. Å ta sjanser er morsomt, men å falle ned og slå seg i hjel er ikke like forlokkende. Kevin smyger seg tett inntil stammen og ser ned. Det begynner å snurre i hodet. *Shit*, så høyt oppe han er!

Akkurat da dukker faren opp under treet. Han bøyer hodet bakover og kikker opp mellom greinene. Kevin lukker øynene, som om han vil synes mindre hvis han ikke ser selv, men det hjelper selvfølgelig ikke. Faren banner høylytt.

«Men for helvete! Er du helt gal? Vil du knekke nakken? Nå kommer du ned på sekundet og gjør ferdig jobben! Du har hatt hele sommeren på deg!»

Kevin åpner øynene igjen. Det er et snev av redsel i stemmen til faren, selv om han prøver å høres sint ut, og Kevin flirer.

«Du mener vel ikke 'på sekundet', eller?» spør han.

I samme øyeblikk kommer det et vindkast som får hele treet til å bevege seg, og det hugger til i musklene, som om de låser seg av ren refleks. Det fins flere slags aper som sover i trærne. Kanskje det er sånn det fungerer. Musklene jobber uten at hjernen har bedt dem om det.

«Vent der, forresten!» roper faren. «Jeg henter stigen. Ikke rør deg. Mamma ville fått fnatt hvis hun hadde sett deg der oppe!»

Stigen? Hva skal faren med den? Ikke engang dratt ut til full lengde ville den rekke helt opp.

«Æh,» sier Kevin. «Jeg klatrer ned nå.»

Faren har allerede begynt å gå mot garasjen, men nå bråstopper han.

«Hvis du rører deg av flekken før jeg er tilbake, inndrar jeg ukelønna for en måned! Er det forstått?»

Kevin titter ned på bakken igjen. Faren er ikke noen pyse. Når han en sjelden gang blir redd, smitter redselen over på Kevin. Plutselig føler han seg absolutt ikke som en panter lenger. Tenk som Noah ville flire hvis han så ham henge her som en kattunge og vente på en brannstige. Men Noah er jo ikke her. Og Kevin vil ikke gå glipp av lommepenger for en hel måned, så det er like godt å bli sittende. Dessuten føles musklene litt rare. Omtrent som den gangen han løp 400 meter i skolemesterskapet og nesten ikke kunne gå etterpå.

Kevin hører skramlingen i metall da faren kommer bærende på aluminiumsstigen som pleier å henge på garasjeveggen. Faren setter den opp og skyver den mot Kevin så langt det går. Det øverste trinnet havner flere meter under ham.

«Og nå, da?» spør Kevin overlegent. «Skal jeg hoppe ned dit, eller?»

«Nå holder du munn og sitter stille, ellers kommer jeg opp og *dytter* deg ned,» brummer faren og forsvinner igjen.

Kevin kjenner med føttene langs stammen. Først med den ene foten, så med den andre. Sannheten er at han ikke er helt sikker på hvordan han skal komme seg ned til greina under. Det fins sikkert en liten utvekst et eller annet sted, men det er nok et godt stykke lenger ned. Han brukte jo armene for å dra seg opp. For å komme seg ned igjen må han altså la seg gli ned fra greina et langt stykke uten å ha noen støtte under føttene i det hele tatt. Han husker følelsen da venstre hånd gled på den glatte barken, og det hugger til i magen. Håper faren har tenkt ut noe skikkelig smart.

Etter noen minutter er faren tilbake med et sammenkveilet tau i hånda. Han begynner å klatre opp stigen. Det knirker og knaker, og faren må klatre over en og annen grein for å komme seg fram. Nå og da kikker han ned og mumler et eller annet. På toppen av stigen ser han opp på Kevin.

«Nå kaster jeg opp tauet,» sier han. «Men ikke prøv å ta imot, bare sitt stille. Okei?»

Kevin nikker taust. Redselen viker for nysgjerrigheten. Hva skal skje nå?

Faren slipper ned tauet så det rekker ned til bakken, så tar han et stødig tak med venstre hånd i en grein rett ovenfor det øverste stigetrinnet, bøyer seg bakover, sikter og slynger av gårde taukveilen mot Kevin. Den sneier ryggen hans, farer over greina han sitter på, og faller ned på greina skrått ovenfor. Faren drar tauet forsiktig litt tilbake, men ikke så langt at tyngden får det til å falle ned. Plutselig virker ikke avstanden like lang.

«Bra kast, fattern!» sier Kevin.

«Hold fast beina rundt stammen så du ikke faller,» sier faren. «Får du tak i tauet?»

Kevin strekker seg bakover. Han rekker bort til det.

«Kan du knytte det rundt brystet?» spør faren. «En sånn knute som du lager når vi fortøyer båten. Lag to, forresten!»

Kevin låser beina rundt stammen og klarer å få tauet rundt seg. Å knytte er han flink til. Som en skikkelig speider. Riktignok vet han ikke hva de forskjellige knutene heter, men hva gjør vel det?

«Nå kan du klatre ned!» roper faren.

Kevin ser spørrende på ham. Faren har knyttet tauet en halv gang rundt kroppen og spenner foten mot en grein, men han kommer helt sikkert til å rase ned, han også, hvis Kevin faller.

«Skal jeg ikke knytte fast tauet her oppe på noen måte, da?» spør Kevin.

Pappa sukker.

«Og klatre opp og løsne det igjen etterpå når du har kommet deg ned?» spør han. «Nei, dustehue, du skal klatre ned sånn at tauet ligger over greina du sitter på. Jeg står her og holder imot til du kommer ned til stigen. Hvis du mister grepet, kan jeg fire deg ned. Skjønner du?»

Nå skjønner han. Tauet kom opp på venstre side, og Kevin skal klatre ned på høyre. Når han slipper taket med beina og vinglete begynner å dra venstrebeinet over greina, kjenner han at tauet strammer og holder imot, og han kan fortsette med én hånd rundt greina og den andre rundt stammen helt til han finner en ujevnhet å sette tærne på. Han henger tungt i tauet, og det blåser en kjølig vind gjennom hjernen da han skjønner at han antakeligvis hadde brast hjelpeløst nedover hvis han ikke hadde hatt tauet. Han kunne ha dødd. Han kunne ha vært død nå.

Sakte klatrer han nedover. En grein og enda en. Før han er framme ved stigen, passerer han merket han lagde med kniven for noen dager siden. Den gamle rekorden. Da kommer han på at han ikke lagde noe nytt merke der han nettopp var. *Shit*.

Faren bøyer seg til siden på stigen så Kevin kan komme forbi.

«Gærning,» mumler faren. «Det er umulig å vite hva du kan finne på.»

«Æh,» sier Kevin. «Jeg kunne ha klatret ned så lett som bare det.»

«Sikkert!» knurrer faren. «Mamma ville ha måttet rulle deg sammen og brukt deg som teppe på kjøkkengulvet. Da hadde du kanskje endelig vært til litt nytte.»

Først da Kevin setter føttene på gresset, kjenner han sitringen i kroppen. En følelse av boblende glede som han får når noe har vært farlig og han har klart det. Kullsyre i blodet.

Faren kommer etter, og tauet faller i bakken som en kjempelang treslange som har mistet taket. Knuten har blitt så stram at Kevin må ha hjelp til å knytte den opp. Eller kanskje det er fingrene som har overanstrengt seg. Øynene til faren er strenge. Etter at han har løsnet tauet, rekker han enden til Kevin.

«Rull det sammen pent og ordentlig,» sier han. «Etterpå kjører du inn resten av veden.»

«Ååh!» stønner Kevin. «Må jeg ta alt selv? Jeg har kjørt inn dritmye! Kan ikke Robin ta litt?»

«Det var en avtale, var det ikke?» spør faren. «Jeg fikset mopeden mot at du skulle kjøre inn veden. Var det ikke det vi var enige om?»

«Du fikset den på én dag,» protesterer Kevin. «Jeg har kjørt inn ved i 100 dager minst. Og Robin har ikke kjørt et eneste lass.»

«Robin har malt vinduskarmene, slått plenen i hele sommer og lagt om hellene på uteplassen. Nå gjør du deg ferdig med veden! Punktum finale!»

Kevin vet at det ikke er noen vits i å protestere mer. Han sparker til en stein på vei tilbake til vedhaugen. Boden er nesten full. De kommer aldri til å få brukt all den veden faren drar hjem, men likevel skal den kløyves, stables og kjøres inn, hvert eneste år. Idiotisk. Men det er en «rikdom», sier faren. Det var det kanskje for 100 år siden. Men nå? Man kan ikke akkurat dra til Siba og kjøpe den nyeste mobilen for en haug med sprukne trebiter.

Okei. Det er uansett ikke så mye igjen. Bare noen få lass.

Kevin trosser de trøtte musklene sine og begynner å kaste vedkubber i trillebåra. Han har fått sterke armer i hvert fall. Og bredere skuldre. Solbrent er han også. Det liker jentene. Kevin lurar på hvordan de ser ut alle sammen når de kommer tilbake på skolen. Selv har han faktisk vokst ganske mye. Kanskje han nå slipper å være den nest laveste gutten i klassen? Riktignok pleier han å si at det ikke spiller noen rolle siden han er høy *innvendig*, men det er bare noe han slenger ut av seg når noen tuller med det. Egentlig suger det å være så lav.

Den peneste jenta i klassen heter Ida. Hun ser ut som en ungdomsskolejente, med store pupper og alt. Kevin har klint med henne et par ganger, men da måtte han stå på tå, eller sørge for å få henne ned i en sofa. Forresten er hun så klar over at hun er penest og kulest av alle på mellomtrinnet, at det faktisk er morsommere å erte henne enn å kline. Det er alltid artig å erte sånne som tror de er bedre enn andre. Kevin lurar på hvordan Alicia ser ut etter sommeren. Huden hennes pleier alltid å bli helt gyllenbrun av sola, og da lyser øynene hennes enda blåere. Han har tenkt på henne nå og da i sommerferien, men ikke tatt kontakt. Det ble litt rart med henne i vår. Men mye kan ha forandret seg siden da.

Trillebåra er full. Kevin griper tak i den og begynner å manøvrere den opp planken mot vedboden. Armmusklene spenner seg under huden. Bra! Han gransker armene sine så nøye at han er på nippet til å velte hele trillebåra. I siste sekund får han inn lasset. Han kommer bare en meter innenfor dørstokken. Veden ligger stablet fra gulv til tak helt bort til den innerste veggen.

Kevin tar opp vedkubbene av trillebåra og legger dem på den ytterste stabelen, som snart når ham til haka. Det lukter godt i vedboden, og selv om han klager over jobben, liker han å se stabel etter stabel vokse mot taket. Det må være tonnevis med ved. Ganske kult å tenke på at det er han selv som har båret inn hver eneste vedski. Men helt sånn er det jo ikke. Lengst inne ligger det ved som andre i familien har slept inn. Det blir aldri tomt her inne når ingen bor i Simonshult på heltid. Men både i år og i fjor har Kevin kjørt inn alt sammen uten hjelp. Han tar et skritt tilbake for å betrakte verket sitt. Kanskje det sitter i genene. Farfar kjørte alltid inn veden, faren har alltid gjort det, og nå gjør Kevin det, og på en måte er det faktisk en rikdom. Selv om man ikke kan kjøpe en mobil for den. Men det er

en slags overlevelsesgreie. Som når faren kommer hjem med et villsvin eller et rådyr, stykker det opp og legger bitene i fryseboksen. Da har han vært ute i skogen og hentet mat til familien. Som en slags huleboer.

Da Kevin kommer ut i sollyset igjen, svinger Robin inn på gårdsplassen med Triumphen sin. Han flirer da han ser Kevin med trillebåra, bremses og tar av seg hjelmen. Det mørke, halvlange håret er svett i panna.

«Noen er så smarte at de blir ferdige med jobben i begynnelsen av sommerferien, mens andre idioter må slite ræva av seg på slutten!» sier han ertende.

«Hvor har du vært?» spør Kevin.

«Kjørt litt rundt bare. Det er dritvarmt. Skal vi stikke ned til sjøen om en stund?»

Kevin smiler. Ofte kjører Robin ned og bader alene, mens Kevin må dra til stranda med moren. Men av og til, sånn som i dag, får Robin plutselig lyst til å ta med seg Kevin. Til stranda. Eller til butikken. Eller bare for å dra og fylle bensin. Uansett er det morsomt.

«Greit,» svarer Kevin og setter fra seg trillebåra.

«Nei, nei,» sier Robin. «Minst tre lass til først.»

«Hva!»

«Spør fattern, så får du høre.»

«Ja vel, da.»

«Jeg går inn og henter noe å drikke,» sier Robin. «Etterpå kan jeg sitte her og se på at du jobber. Jeg blir i så veldig godt humør av det.»

Kevin gjør en grimase og begynner å slenge ved i trillebåra igjen. Men inni seg er han glad. En bra dag. Høyt, høyt oppe i eika, nesten ferdig med veden og så bade sammen med Robin. Hvis han kan få moren til å steke vafler til kvelds, blir dagen helt perfekt.

Da Robin har forsvunnet inn den grønnmalte døren til huset, høres en ny motordur. Denne gangen inne fra garasjen. Noen gjentatte gassinger før det blir stille igjen og faren kommer ut. Han tørker hendene på en oljete fille.

«Nå, skjønner du,» sier han muntert, «nå er det liv i gamle Bettan igjen!»

Bettan er farens Volvo PV fra 1957. Man får nesten ikke lov til å sette et fingeravtrykk på den smaragdgrønne lakken. Men når Bettan brummer, er faren blid, så det er best for alle at han får tid til å ta seg av den bilen. Moren sa en gang at hun skulle ønske han puslet om henne i hvert fall halvparten så mye som han stelte med Bettan. Faren svarte at det skulle han sannelig gjøre den dagen hun kunne bære ham fra Helsingborg til Kiruna og tilbake. Det var ganske morsomt svart, syntes Kevin. Han kunne se for seg moren gå der og slepe på faren langs motorveien.

Mye handler om motorer i livet deres. Robin og faren snakker om drivreimer, forgassere, ventiler og kjølesystem. Det lukter olje, diesel, bensin, lakk og svett verkstedskjeledress. Egentlig er ikke Kevin så interessert. Klart det er morsomt å kjøre rundt med Puch Dakota-en som faren satte i stand i begynnelsen av sommerferien, men det er en evighet til han kan kjøre lovlig, og hvorfor skulle han ha lyst til å kjøre rundt og rundt huset hver eneste dag? Dessuten er bensinen dritdyr. Og så er det

skadelig for miljøet. Men det kan man ikke si til faren. Sånt «miljøvernsludder» vil han ikke vite noe av. «Hvilken rolle spiller det om du kjører litt moped når USA og Kina spy ut hundretusenvis av tonn med gifter hele tiden?» sier han. «Du har vel ikke tenkt å gå inn i Miljøpartiet? Hvis de vinner, blir bensinen så dyr at vi må gå til Simonshult. Har du tenkt på det?»

Faktum er at Kevin kanskje skal bli med i Miljøpartiet. Men det har han ikke sagt til noen. Men han liker å puste. Og å kunne drikke vannet som kommer fra springen. Og det føles som om de tingene er viktigere enn topplokk og drivreimer.

Faren nikker mot vedhaugen.

«Du har ikke mye igjen nå,» sier han. «Bra jobbet.»

«Takk,» sier Kevin og slenger noen vedskier til i trillebåra.

Faren bøyer seg fram, fyller favnen med vedskier og legger dem oppå de andre så trillebåra nesten blir full. Så strekker han på ryggen, tørker seg i panna så han får en oljete stripe over øyebrynene, dytter filla ned i lomma på arbeidsbuksa og ser på Kevin.

«Du kunne ha slått deg i hjel i dag,» sier han. «Og det hadde jeg ikke likt.»

Kevin tenker på bakken langt der nede. Følelsen da hånda gled på greina. Et øyeblikk var det bare en tynn hinne mellom ham og døden.

«Ikke jeg heller, faktisk,» sier han.

Å KOMME FRA Simonshult og inn til byen føles like rart hver gang. Nei, kanskje ikke når de bare har vært der en dagstur eller en helg, men etter sommerferien er det alltid den samme merkelige følelsen. Som om de ikke passer helt inn i leiligheten lenger. De har blitt omformet av trærne og gresset, vedkubbene og de gamle, brede gulvbordene i stuegulvet. Da farfar bodde der, var det laminat på gulvene, men etter at han døde, rev moren og faren bort laminat og vinyl i hele huset, og fram kom planker og speildører.

I leiligheten de leier i Buregatan, har de ikke revet bort noe gulvbelegg. Dels fordi de antakelig ikke ville ha fått lov av Niklasson, som eier gården, og dels fordi de sikkert ikke ville ha funnet noe tregulv under. Huset i Buregatan er bygd i 1978. Det vet Kevin fordi faren alltid klager på «70-tallsdritten» når noe ikke fungerer. Faren har sine bestemte meninger. Hvis noe er fra 50- eller 60-tallet, er det bra. Ting som er lagd etter år 2000, er også bra. Men alt imellom er dritt. Bortsett fra Robin, selvfølgelig. Han er lagd på slutten av 1900-tallet. Det høres uendelig lenge siden, når man sier det sånn. Kevin pleier å komme med det når de er uenige om noe: «Det skjønner vel ikke du som er fra forrige århundre?»

Kevin slenger bagen med klær på gulvet og setter datamaskinen på nattbordet. På skrivebordet er det ikke plass til den, for der ligger det en diger haug med papirer, bøker, sokker som ikke hører sammen, og andre ting som han slengte fra seg da han pakket for å dra på ferie. Datamaskinen har ikke vært slått på mange gangene i sommer. De har ikke Internett i Simonshult. Han tok likevel med maskinen og noen spill, men har ikke spilt så mye. Hvis man skal spille, skal man gjøre det med kompiser på nettet. Mobilen kan man nesten ikke bruke der ute heller. Dekningen er elendig. De første dagene blir man helt gal av at ingenting fungerer, men etter en stund venner man seg til det, og så er det på en merkelig måte ganske fint. Men her hjemme i byen er det liksom umulig å være uten. Kevin leter fram laderen, setter i kontakten og slår på mobilen.

«Men hva faen ... endelig!» utbryter Noah da Kevin ringer til ham. «Skulle ikke dere komme i går?»

«Pappa holdt på med noen greier og ble ikke helt ferdig,» sier Kevin. «Så vi ble en natt til.»

«Det er dritkjedelig her,» sukker Noah. «Skal vi finne på noe?»

«Hva da for eksempel?»

Moren kikker inn i rommet til Kevin. Mesteparten av det lysebrune håret hennes har glidd ut av toppen bak og ligger i viltre krøller rundt ansiktet. Ikke engang håret ser ut til å være helt klart til å vende tilbake til bylivet.

«Hva gjør du?» spør hun. «Vi har fortsatt mye å bære inn!»

«Jeg kommer nå,» svarer Kevin.

«Fint,» sier Noah i telefonen. «Vi kan dra ned på fotballbanen og sjekke om Emil og Mackan er der!»

«Nei, altså,» sier Kevin fort. «Jeg lovte mamma å hjelpe til her først. Vi driver og pakker ut av bilen, og jeg må ordne litt ... Jeg kommer om en time omtrent.»

På vei ut av rommet stopper han foran speilet. Noah har ikke speil på rommet sitt. Ikke Emil heller. Speilet til Kevin er kjempestort. Det er et sånt som består av flere deler som man setter opp som et puslespill på veggen. Åtte firkanter ovenfor hverandre, pluss to rundede biter på toppen, så alt sammen får form av en dør som er rund øverst. Da han dro i juni, rakk ikke hodet hans opp til de øverste delene, men det gjør det nå. De mørke krøllene stikker opp over skjøtene. Flere centimeter i sommer! Speilet er et jentespeil, sier Noah. Det er merkelig, syns Kevin. Hvorfor skulle ikke gutter få speile seg? Han trekker pusten dypt og strekker på seg så mye han kan. Solbrent, bredskuldret, uklipt og helt klart lengre enn i vår. Bare å suse inn på Annelundsskolan og se blid ut i morgen.

Noah har også vokst, viser det seg. Og Emil og Markus ser også ganske annerledes ut. Alle forandrer seg så mye i løpet av en sommer. Det er rart. Man er sammen hele den lange høsten, vinteren og våren og så borte fra hverandre i to ynkelige måneder, og vips så er alle forandret. De har tydeligvis spilt ganske mye fotball også, for de beveger seg raskt og veltrent på banen, til tross for varmen. Kevin har ikke så lyst til å rase hit og dit etter en ball.

«Jeg drar ned til byen og kjøper is,» sier han etter en stund.

De andre henger seg på med det samme.

«Fint at du er tilbake,» sier Emil.

«Hva har du egentlig gjort hele sommeren?» spør Markus. «Vi har ikke sett deg på noen av Minecraft-serverne og ikke på LoL. Og ikke svarer du på meldinger.»

«Broren min og jeg har hengt mye sammen,» svarer Kevin. «Han har jo Triumphen sin, og jeg har kjørt den nye mopeden min. Sett på jentene på badestranda og sånn.»

«Har du fått moped?» spør Emil misunnelig. «Det ville jeg aldri ha fått lov til!»

«Faren til Kevin jobber jo på Sundströms verksted,» sier Noah. «Der kan han ordne bra saker.»

«Jeg mener at jeg aldri ville fått lov til å *kjøre* moped selv om jeg hadde en,» sier Emil. «Hva slags merke er det?»

«En Puch Dakota,» svarer Kevin og setter seg på sykkelen. «En klassiker.»

«Hvor er den, da?» spør Markus. «Kan vi dra og se på den?»

«Pappa skal leie en kassebil og hente den i morgen kveld,» svarer Kevin. «Da kan dere prøvekjøre på gårdsplassen.»

«Kult!» sier Emil.

Kevin sykler ned mot Järnväggsgatan, og han hører at de andre kaster seg på syklene og følger etter. Det er som det skal, tenker han, og overraskende nok føler han seg litt lettet. Når man har vært borte, vet man ikke helt. Man blir ikke akkurat *nervøs* av å komme tilbake, men saker og ting forandrer seg i løpet av en sommerferie. Folk blir annerledes, noen blir venner, andre blir uvenner, noen blir sammen, og andre gjør det slutt. Det som var viktig, kan ha blitt uviktig, og motsatt. Man vet ganske enkelt ikke helt hva man kommer tilbake til.

Kanskje det er derfor Kevin våkner av seg selv før klokka er seks mandag morgen. Da moren står opp, er han allerede i dusjen. Han vasker håret og stjeler litt av deodoranten til Robin før han går inn på kjøkkenet.

«Det var voldsomt så morgenfrisk du var,» gjesper moren. «Gleder du deg til skolen?»

Kevin trekker på skuldrene og ser seg rundt. Han er sulten. Mens han tar ut frokostblandingen av skapet, kommer moren bort og drar fingrene gjennom det våte håret hans.

«Det er jo flaut at du skal gå rundt og se ut sånn,» sier hun. «Jeg kunne vel fått lov å klippe deg før skolen begynte, i hvert fall?»

«Det skal være langt,» svarer Kevin.

«Skomakerens barn,» sier faren, som også har kommet inn fra soverommet med bustete hår.

Moren er frisør, og faren pleier å si at det er derfor Robin og Kevin så sjelden er ordentlige på håret. Det er et eller annet gammelt uttrykk om at ungene til skomakeren har de dårligste skoene. Men det er absolutt ikke sånn at moren ikke bryr seg om hvordan de ser ut på håret. Tvert imot maser hun om hårklipp stadig vekk. Men verken Robin eller Kevin er særlig lette å overtale. «Ordentlig på håret» er liksom ikke Kevins greie, ganske enkelt. Det inngår ikke i imaget hans, og ikke i Robins heller.

«Henter du mopeden i dag?» spør Kevin.

Faren nikker.

«Hvis jeg kan komme fra tidlig nok. Regner med at de har samlet en haug med jobber til meg.»

Kevin ser for seg en mengde ødelagte biler stablet oppå hverandre i påvente av at faren skal komme tilbake. Tårnet av biler ville ha syntes helt til sentrum. Og så ville faren ha måttet begynne med den underste bilen, for den hadde jo ventet lengst. Kevin ler ved tanken.

«Hva faen flirer ungen av?» mumler Robin, som tydeligvis også har dratt seg opp nå.

Han står i døråpningen i bare underbuksa og klør seg på magen.

«Ikke sånt språk, takk,» sier moren mekanisk mens hun setter fram smør og brød. «Ta på deg en genser før du setter deg til bords. Når begynner du på jobben?»

«Åtte,» svarer Robin dystert.

«Har du bensin på sykkelen?» spør faren.

Robin nikker før han ser på moren.

«Kan du ikke steke noen egg?»

Moren nikker mot komfyren.

«Stek selv,» svarer hun. «Hvor gammel er du? Fem?»

«Pøh,» sier Robin og tar en brødskive fra kurven.

«Lille Robin-pobin kan ikke steke egg,» sier Kevin.

«Hold kjeft,» sier Robin.

«Ikke krangle nå,» sier faren.

Litt over en time senere hopper Kevin inn ved siden av faren i gamle Bettan for å sitte på til Annelundsskolan. Sola skinner, og det er badevær allerede. Bettan har ikke AC, så Kevin sveiver ned vinduet. Faren virker ganske pigg nå. Han nynner litt.

«Ferien burde ha vart en uke til,» sier han idet han bremsar utenfor Annelundsskolan. «Men på en eller annan måte er det også ganske fint når alt er tilbake til det normale.»

«Kanskje,» sier Kevin med blikket festet på de røde skolebygningene.

Han går ut og lukker bildøren med en lett dytt.

«Ha det bra, og ikke gjør noe jeg ikke ville ha gjort,» sier faren.

«Hva da for eksempel?»

Faren ler.

«Det er bare et uttrykk. Vi ses!»

Bettan kjører videre bortover gaten, og Kevin går forbi leskuret der syklene står, og inn i skolegården. Det er fullt av folk. Femteklassene har alltid felles samling ved skolestart, så det kryr av småunger og foreldre. Kevin sveiper raskt over skolegården med blikket. Der borte ved benkene samles klassen hans. Nå er de eldst. Det syns. Når man ser gjengen der borte, ser de ut som tenåringer. På Kullabergsskolan går sjuende klasse på ungdomsskolen. Det burde vært sånn her også, syns Kevin. Han har mange venner i åttende og niende.

Noen i klassen har tydeligvis fått øye på ham, for flere snur seg og vinker. Noah kommer gående oppe fra Hermansvägen. Han har tatt noe fett i håret og gredd det bakover, sånn han pleier å gjøre når det er fest. Da han oppdager Kevin, skynder han seg litt, så de når fram til resten av gjengen samtidig.

Ida smiler. Både hun og Olivia ser ut omtrent som de pleier. Håret til Ida er glatt og blankt, og øyelokkene til Olivia er rødfiolette, som alltid. Ida har lipgloss, og tennene hennes er hvite og jevne. En stram T-skjorte avslører at puppene er enda større enn i vår. Rundt Ida og Olivia står Blenda, Rebecka, Louise, Frida og Wille. Emil og Markus har også kommet.

«Hei, Kevin,» sier Ida. «Deg har vi ikke sett i hele sommer.»

«Vi har vært i det gamle huset til farfar som vanlig,» sier Kevin.

«Mm, det lukter litt ku,» sier Olivia.

Kevin sniffer demonstrativt i hennes retning.

«Det er nok fordi du glemte å dusje i dag morges,» svarer han.

Smilet til Ida blir bredere. Hun liker det når Kevin gir Olivia svar på tiltale. Av og til virker det som om hun ikke engang liker Olivia. Man kan jo lure på hvorfor de henger sammen hele tiden i så fall? Kevin syns Olivia er ganske kul. Hun er munnrapp og morsom å småkrangle med. Han ser i øynene hennes at hun syns det samme om ham.

«Har du ligget på stranda hele dagen der ute, eller?» spør Ida. «Du er dritbrun.»

«Ikke så mye annet å finne på,» svarer Kevin. «Hva har skjedd her i byen i sommer, da?»

«Ikke så mye,» sier Ida. «Vi har hengt på stranda en del, vi også.»

Hun ser seg rundt. Blikket hennes fester seg på noe bak skulderen til Kevin, og det får ham til å snu seg. Borte fra leskuret kommer Alicia og Andreas gående. De går tett inntil hverandre og snakker og ler.

«Det der er virkelig skummelt,» sier Ida. «De er tydeligvis sammen *fortsatt!*»

«Jeg sa jo det,» sier Frida.

Alicia og Andreas var den store sensasjonen i vår. Alicia, som faktisk klarte å bli venn med Ida og nesten utkonkurrerte Olivia i løpet av våren, ble plutselig sammen med *Andreas!* Kevin hadde riktignok bestemt at Andreas var grei, og at de skulle slutte å erte ham og kalle ham «professoren» hele tiden, men å gå fra å være en total nerd til å bli sammen med Alicia var et helt *sykt* langt skritt. Noe måtte ha skjedd. Det gikk rykter om at Alicia hadde vært utsatt for noe dritt, og at Andreas hadde hjulpet henne. Men likevel.

I Simonshult er det som i en annen verden, og Kevin har ikke tenkt så mye på det der i løpet av sommeren. Uansett hadde han tenkt at det måtte være en flyktig greie. Men nå når han ser Alicia og Andreas sammen, får han en litt ekkel følelse. Rett før Alicia ble sammen med Andreas, hadde Kevin nesten bestemt seg for at hun skulle få bli kjæresten hans. Hele greia fikk en litt mislykket start, for de var på vårfest hos Ida, og Alicia helte brennevin i colaen sin og ble kjempesyk. Hun spydde i et klesskap og dummet seg helt ut. Kevin syntes litt synd på henne, men han hadde jo ikke akkurat tenkt å kysse bort oppkastet fra ansiktet hennes, så det kom ingenting ut av den kvelden. Så var hun borte i flere dager, og da hun kom tilbake på skolen, var hun liksom helt ute. Alle snakket om det som hadde skjedd på festen. Kevin tenkte at han skulle ta det litt rolig en stund, og når alt ble mer som vanlig igjen, kunne han kanskje spørre om hun ville bli med på kino eller noe. Men så skjedde det. Alicia kom plutselig inn på Kafé Miranda hånd i hånd med *Andreas!* Kevin var ikke der akkurat da, men det tok ikke mange minutter før alarmen hadde gått via mobilene og alle visste det.

Etter det første sjokket hadde alle selvfølgelig prøvd å erte dem, kalt Alicia for «professorfruen» og spurt om Andreas hadde lovt å gjøre leksene hennes hvis han fikk kline med henne, men ingenting så ut til å bite på dem. Det virket ganske enkelt som om de ikke brydde seg. Alicia var plutselig helt annerledes. Hun hadde vært en av de mest trofaste hoffdamene til Ida, alltid prøvd å gjøre henne til lags, hele tiden gjort alt for at Ida skulle like henne. Ida hadde gjort litt som hun ville med Alicia, plukket henne opp og kastet henne vekk som det passet, og det hadde jo egentlig Kevin også gjort. Men han mente det ikke vondt, det bare var sånn. Alicia var plukke-opp-og-kaste-typen. Han hadde ikke engang tenkt på det. Ikke da.

Alicia pleide alltid å bli så søt og rød i kinnene når Kevin smilte til henne, og han syntes faktisk at hun var ganske kul. Egentlig den peneste jenta i klassen. Ida kan være litt slitsom når hun går rundt og er så sikker på at hun er penest og best. Olivia er ganske morsom for det meste, men av og til kan det bli for mange ekle kommentarer om alt og alle. Blenda og Rebecka er vel også okei, men de hvisker og fniser for mye. Men det er noe annet ved Alicia, noe målbevisst. Kevin likte at hun likte ham. Og han likte ikke at hun ble sammen med Andreas, selv om Kevin faktisk hadde vist henne at hun hadde kjangs på *ham*. Okei, kanskje hun trodde at sjansen forsvant etter at hun spydde i klesskapet, men likevel. Hun var jo vanligvis ikke den som ga opp, så det holder ikke som forklaring.

Alles blikk følger Andreas og Alicia mens de går over skolegården og inn av glassdøren, så det gjør ingenting at Kevin også ser på dem.

«Altså, hva *skjer* med henne?» spør Rebecka.

«Olivia vet noe,» sier Ida plutselig og snur seg mot henne.

Olivia ser ut som om hun er tatt på sengen.

«Hva snakker du om?» sier hun. «Jeg har hele tiden visst at det er noe galt med Alicia, hvis det er det du mener.»

Ida rister på hodet.

«Jeg har ventet hele sommeren på at du skal fortelle meg hva som skjedde. Du kan gjøre det nå, syns jeg.»

Det blir stille i gjengen. Kevin ser nysgjerrig på Olivia. Ida tar sjelden feil. Olivia vet noe som hun ikke engang har fortalt Ida. Faren hennes er politi, så det er ikke uvanlig at hun snapper opp ting som ingen andre vet noe om, og Wille påsto i vår at Alicia hadde vært inne til avhør på politistasjonen. Kevin trodde det bare var drittpreik, så han hadde ikke tenkt mer på det. Men han husker det nå.

Øynene til Olivia blir skarpe. Det overraskede uttrykket forsvinner fra ansiktet hennes nesten like fort som det kom.

«Hva faen er det med dere?» sier hun. «Jeg vet vel ingenting om de to! Hvorfor skulle jeg bry meg om dem?»

Øynene til Ida smalner også, på den måten de pleier når hun ikke får det som hun vil. Noe som er ganske sjelden. Olivia ser trassig tilbake, men hun er ingen feiging.

«Kom, gutter, det er catfight på gang her!» sier Noah.

Kevin ler. Å få se Ida og Olivia rive hårtuster av hverandre hadde vært morsomt. Samtidig kan han ikke helt slutte å tenke på det med at Olivia vet noe hun har holdt hemmelig. Noe om Alicia.

I aulaen blir det trangt. Småungene er pent kledd, som om det skulle være skoleavslutning i stedet for skolestart. Magnus, som er rektor, begynner å holde sin faste tale om et nytt skoleår med «vennskap» og «felles verdigrunnlag». Kevin slutter å lytte etter de første setningene og ser seg rundt. Femteklassingene, som nå er sjetteklassinger, ser ut omtrent som i vår. Litt høyere, kanskje. Var de selv virkelig så barnslige i fjor? Brillan har nye briller med knallrosa brillestenger. Et par av guttene er snauklipte. Ellers er de ganske lik seg.

Foran Kevin sitter Saga og Linnéa. De går i klassen hans, men de teller liksom ikke. De er kanskje ikke like håpløse som Snørr-Edvin, men nesten. Da Kevin bøyer seg fram, ser han ned over skulderen til Linnéa. Hun har en tynn, hvit bluse over en singlet og ... jammen! Kevin smiler litt. Pupper! Jenta har vokst på seg pupper i sommer! Skaffet seg BH har hun også gjort. En som skyver opp puppene som en liten, blek baby rumpe i utringningen.

Kevin river av hjørnet på papiret som alle fikk da de gikk inn i aulaen. Han krøller det sammen til en liten ball og kaster den mot utringningen til Linnéa. Bom. Ballen fester seg i det krøllete, rødblonde håret. Linnéa er aldri brun. Hvis hun soler seg, blir hun rød i stedet for brun. Det er visst sånn med folk som har sånn melkehvit hud og lyst hår som liksom er gulrødt. Kevin lager en ny papirkule. Denne gangen treffer han. Midt i utringningen! Noah flirer ved siden av ham. Linnéa ser på papirballen mellom puppene. Så tar hun den bort og snur seg uten å skjønne hvor den kom fra. Kevin lager raskt en ny og sender av gårde den også. Midt i blinken igjen! Linnéa snur seg irritert, samtidig som Noah får et latteranfall og avslører Kevin.

«Dere er så barnslige!» freser Linnéa. «Hold opp!»

Da må Kevin også le. Linnéa pleier å være redd som en mus. Kanskje hun har blitt modigere i sommer. Ikke bare vokst på seg pupper, men litt mot også. Saga ser urolig fra Linnéa til Kevin og tilbake.

«Hva gjør han?» hvisker hun.

«Kaster papir!» knurrer Linnéa.

«Stille nå, barn,» sier Kevin med tilgjort stemme. «Rektor snakker, og da skal dere høre etter!»

Noah får et nytt fniseanfall, og noen stoler bortenfor snur Ingrid seg. Hun gir dem et strengt blikk og legger en advarende finger over munnen.

Kevin lener seg tilbake.

Sakte og forsiktig så det ikke skal høres for mye, river han hele papiret i biter og lager en hel haug med små kuler. Han lurar på hvor mange som vil feste seg i håret på folk uten at de merker noe? Med noen sekunders mellomrom knipser han av gårde den ene kulen etter den andre. Det går ganske bra. Det er lettest å få kulene til å feste seg hos dem som har krøllete hår. Den ballen han skyter mot Ida, glir ned som en skiløper i hoppbakken. Dessuten merker hun det, for hun ser mistenksomt i hans retning. Noah og Emil blander seg selvfølgelig inn og peker forventningsfullt ut passende ofre. Kevin prøver to ganger med Alicia. Håret hennes er blondt og litt krøllete, men ikke nok til at ballen fester seg. På andre forsøk treffer han ikke engang. Han husker hvordan håret hennes føltes under hendene. Han kysset henne ordentlig på festen til Ida. Holdt hendene rundt hodet hennes og strøk de myke lokkene. Det var før hun begynte å spy, selvfølgelig. Minnet gjør ham urolig. Ikke det at hun spydde, men følelsen av mykt hår og fuktig munn. Han kaster en papirkule mot Olivia i stedet. Den treffer henne på skulderen, men det virker ikke som om hun merker noe. Noah lager noen egne papirkuler og kaster dem også mot Olivia. To fester seg i det rufsete håret, og Noah fniser henrykt. Olivia sender ham et irritert blikk, og Noah gjør en grimase. Han blir så barnslig når Olivia er i nærheten.

Før Magnus har snakket ferdig, har Emil, Wille og Markus også begynt å rive opp papirbiter som de knipser av gårde. Lenger og lenger bort i aulaen farer de hvite kulene. Kevin har ikke flere kuler igjen, og han sukker og kaster et lengselsfullt blikk mot døren. Dette er kjedelig. En ny lærer blir presentert og skal tydeligvis fortelle alle om seg selv, selv om hun bare skal jobbe som hjelpelærer for fjerde klasse. Noah mister noen av papirbitene sine på gulvet ved føttene til Kevin og dukker ned for å plukke dem opp. Det er så typisk. Med en gang Kevin finner på noe morsomt, skal alle andre gjøre det samme, og de kløner og gjør for mye ut av det så det ikke er morsomt lenger i det hele tatt.

Magnus avbryter den unge læreren framme ved talerstolen og peker mot Wille og Markus.

«Hei, dere der borte!» sier han strengt. «Er det sånn dere ønsker Caroline velkommen til skolen vår? Dere går i sjuende nå, gutter, og det er meningen at dere skal gå foran med et godt eksempel! Dessuten får dere henne kanskje som lærer neste år, for da begynner hun på ungdomsskolen, der hun egentlig hører hjemme.»

Noah stikker forvirret opp hodet over stolryggen foran, og rektor får øye på ham.

«Noah Engman! Sett deg på stolen! Du, William og Markus kommer til kontoret mitt etter samlingen. Nå fortsetter vi. Vær så god, Caroline!»

Magnus nikker til den unge læreren, som smiler litt unnskyldende, som om det var hun som hadde kastet papir.

«Bra start på skoleåret,» hvisker Kevin ertende til Noah. «Innkalt til rektor allerede før første time!»

«Det var jo du som begynte!» protesterer Wille.

Kevin prøver å se uskyldig ut.

«Jeg? Aldri i livet.»

Han tar raskt en papirbit fra haugen til Noah, strekker seg fram og slipper den ned i utringningen til Linnéa. Linnéa rykker til, trekker blusen over singleten og snur hodet. Papirbiten blir innestengt under tøyet. Ja ja, det fins verre steder å bli innestengt.

«Kan dere ikke bare slutte nå!» freser Linnéa til Noah.

Kevin har lent seg raskt tilbake og ser rolig rett fram. Det virker som om den nye læreren endelig har snakket ferdig. Folk klapper, og Noah plystrer høylytt. Magnus kaster enda et misbilligende blick i deres retning, ønsker lærere og elever et godt nytt skoleår, og så er samlingen over.